

Sygn akt: I C 66/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Lucyna Knyba

Protokolant: st. sekr. sąd. Alicja Zaborowska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016r. w K.

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) SA z siedzibą we W.

przeciwko E. C.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej E. C. na rzecz powoda Banku (...) SA z siedzibą we W. kwotę 8.190,39 zł (osiem tysięcy sto dziewięćdziesiąt złotych 39/100) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP jednakże nie więcej niż w wysokości dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych od kwoty 7.719,80 zł od dnia 22 grudnia 2015r. do dnia 2 czerwca 2016r. oraz ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od kwoty 333,68 zł od dnia 22 grudnia 2015r. do dnia 2 czerwca 2016r.;

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała;

III. Zasądzoną w punkcie I wyroku należność rozkłada na 41 rat miesięcznych - 40 w wysokości po 200 zł każda oraz 41 ratę w wysokości 190,39 zł oraz obejmującą odsetki umowne od kwoty 7.719,80 zł oraz odsetki ustawowe od kwoty 333,69 zł za okres wskazany w punkcie I wyroku, płatnych odpowiednio do ostatniego dnia każdego miesiąca poczynając od lipca 2016r. z zastrzeżeniem odsetek ustawowych w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

IV. Odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami postępowania w sprawie.

Sygn. akt I C 66/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) SA z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej E. C. kwoty 8.190,39 zł wraz odsetkami:

- liczonymi od kwoty 7.719,80 zł według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 22.12.2015r. do dnia zapłaty,

- liczonymi od kwoty 333,68 zł w wysokości równowartości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 22.12.2015r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że wierzytelność przeciwko pozwanej wynika z zawartej przez strony w dniu 02.04.2015r. umowy o kredyt. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: kwota 7719,80 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, kwota 333,68 zł z tytułu odsetek umownych za okres od 18.06.2015r. do 22.10.2015r., kwota 129,21 zł tytułem odsetek za opóźnienie (naliczonych za okres od 23.10.2015r. do 21.12.2015r.) i kwota 7,70 zł z tytułu kosztów. Istnienie powyższej wierzytelności, jej wysokość wynika wprost z wyciągu z ksiąg bankowych powoda z dnia 21.12.2015r. Wobec niespłacenia przez pozwaną zaległości, powództwo jest uzasadnione.

(k- 2-4, 13-16- pozw

k- 92- pismo procesowe powoda)

Na rozprawie w dniu 19.05.2016r. pozwana E. C. podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Jednocześnie w przypadku uwzględnienia żądania wniosła o rozłożenie należności na raty.

(k-96)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2.04.2015r E. C. zawarła z Bankiem (...) we W. umowę kredytu gotówkowego nr (...), na mocy której Bank udzielił pożyczkobiorcy kredytu w kwocie 7.908,55 zł na okres od 04/2015r. do 01/2018r. Na mocy §6 ust. 1 umowy E. C. zobowiązała się do spłaty kredytu wraz z odsetkami w 72 ratach miesięcznych płatnych do dnia 20 każdego kolejnego miesiąca. Stosownie do zapisów umowy strony umówiły się, że od udzielonego kredytu Bank będzie pobierał odsetki według stawki stałej, a oprocentowanie kredytu wynosi 10% w stosunku rocznym. W przypadku, gdy tak określone oprocentowanie przekroczy czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, Bank zastosuje oprocentowanie równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (§3 ust. 1 i 2 umowy). Oprocentowanie należności przeterminowanych równe jest czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień zawarcia umowy oprocentowanie to wynosiło 10% w stosunku rocznym (§9 ust. 1).

(dowód: k-18- umowa o kredyt z 2.04.2015r.

k- 22- harmonogram spłat)

Pismem z dnia 11.09.2015r. Bank wypowiedział E. C. umowę i wezwał do spłaty całej należności w terminie 30 dni od otrzymania wypowiedzenia. Wobec braku reakcji dłużnika, w dniu 21.12.2015r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, w którym stwierdził istnienie wymagalnej wierzytelności z tytułu zadłużenia E. C. wynikającego z przedmiotowej umowy w wysokości 8190,39 zł, na którą składa się: niespłacona należność główna w kwocie 7719,80 zł, odsetki umowne za okres od 18.06.2015r. do 22.10.2015r. w kwocie 333,68 zł, odsetki z tytułu opóźnienia naliczone za okres od 23.10.2015r. do 21.12.2015r. w kwocie 129,21 zł i koszty w wysokości 7,70 zł.

(dowód: k- 17v- wypowiedzenie umowy

k- 17 wyciąg z ksiąg rachunkowych banku)

Mimo wezwania do zapłaty należności, do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie E. C. nie wykonała zobowiązania. E. C. nie pracuje zawodowo. Ma na utrzymaniu troje małoletnich dzieci. Źródłem jej utrzymania są świadczenia rodzinne (w kwocie 300 zł miesięcznie) i świadczenie wychowawcze wypłacane na każde z dzieci w kwocie po 500 zł miesięcznie. Na jedno z dzieci E. C. otrzymuje alimenty w wysokości 500 zł miesięcznie. Dwoje pozostałych dzieci pozostaje na utrzymaniu jej partnera.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

k- 23- wezwanie

k- 96- zeznania E. C. w charakterze strony)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez powoda (umowa kredytu, harmonogram spłat, wypowiedzenie umowy, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, wezwanie do zapłaty). Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do ich podważania i uznał je za wiarygodne, nie były one też kwestionowane przez pozwaną.

Ustalając okoliczności niniejszej sprawy Sąd dopuścił dowód z przesłuchania pozwanej E. C. w charakterze strony (k-96). Pozwana przyznała, że zawarła z powodem umowę, której nie wykonała. Opisała też swoją trudną sytuację materialną. Jej zeznania nie były kwestionowane przez powoda, dlatego Sąd dał im wiarę w całości.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny należało ustalić czy zachodzą przesłanki do żądania przez powoda zasądzenia od pozwanej dochodzonej pozewem kwoty.

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 471 kc, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W zawisłej sprawie pozwaną łączyła z powodem umowa, na mocy której Bank udzielił pozwanej kredytu z obowiązkiem spłaty zadłużenia w wyznaczonych ratach i terminach. Pozwana nie wykonała ciążącego na niej zobowiązania, przez co zalega wobec Banku z zapłatą kwoty w łącznej wysokości 8.190,39 zł, na którą składają się: niespłacona należność główna w kwocie 7719,80 zł, odsetki umowne naliczone za okres od 18.06.2015r. do 22.10.2015r. w kwocie 333,68 zł, odsetki z tytułu opóźnienia naliczone za okres od 23.10.2015r. do 21.12.2015r. w kwocie 129,21 zł i koszty w wysokości 7,70 zł. Wobec braku spłaty zobowiązania, pozwaną obciążają (zgodnie z postanowieniami umowy) - stosownie do regulacji zawartych w przepisie art. 359 kc - umowne odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP jednakże nie więcej niż w wysokości dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych od kwoty 7.719,80 zł od 22.12.2015r. do dnia 2.06.2016r. (tj. do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie). Nadto decydując w przedmiocie żądania pozwu, Sąd uznał, że zasadne jest również orzeczenie odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia (stosownie do treści art. 481 kc) od kwoty 333,68 zł od dnia 22.12.2015r. - również do dnia 2.06.2016r. W toku procesu pozwana wносиła bowiem o rozłożenie należności na raty w przypadku uwzględnienia powództwa. Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności sytuację majątkową i zarobkową pozwanej, która nie pracuje zawodowo i nie ma własnego źródła dochodu, ma zaś wraz z partnerem, nie mającym stałego zatrudnienia, na utrzymaniu łącznie troje małoletnich dzieci, Sąd ocenił, że wniosek - stosownie do treści art. 320 kpc - zasługuje na uwzględnienie. Daje to pozwanej przywilej w postaci uniknięcia odsetek za czas wskazany przez sąd, jako termin spłat kolejnych rat, wierzycielowi jednak realną szansę zaspokojenia, nawet, jeśli w dłuższym okresie czasu w mniejszych kwotach. Zważywszy, że powód jest podmiotem o znaczącej przewadze ekonomicznej w stosunku do pozwanej, prężnym podmiotem na rynku kredytodawców, o dobrej kondycji finansowej, praktycznie nie odczuje ciężaru rozłożenia płatności od pozwanych na raty. Tym bardziej, iż cała należność na rzecz powoda, wynikająca z kredytu, również miała być płatna w ratach, których ilość znacząco przekraczała ilość rat orzeczonych w niniejszym postępowaniu.

Pozwana w toku procesu podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Ze stanowiskiem pozwanej nie sposób się zgodzić. W myśl przepisu art. 117 §1 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Stosownie do treści przepisu art. 117 §2 zd. 1 kc, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Powyższa regulacja wskazuje, że ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciwko komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia

się od jego zaspokojenia. Skorzystanie przez dłużnika z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliuguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie. Przy czym konieczne jest w takim przypadku rozważenie przez Sąd, jaki jest termin przedawnienia określonego roszczenia.

Stosownie do treści przepisu art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.04.2008r. w sprawie III CSK 302/07).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż przysługujące powodowi w stosunku do pozwanej roszczenie majątkowe pozostaje w związku z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą. Powód jest bowiem przedsiębiorcą (k-27-48). Skoro roszczenie majątkowe powoda wiąże się z prowadzoną działalnością, to tym samym termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata.

W związku z brakiem spłaty wierzytelności przez pozwaną, powód niezwłocznie wystąpił z pozwem przeciwko pozwanej w dniu 21.12.2015r. Zgodnie z treścią przepisu art. 123 §1 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 §1 kc). Tym samym, mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że wskutek wniesienia przez powoda pozwu przeciwko powódce, nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia. Tym samym należało stwierdzić, że skorzystanie przez pozwaną E. C. z zarzutu przedawnienia jest - w okolicznościach niniejszej sprawy - nieuzasadnione.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie. Dłużniczka nie wykonała bowiem ciężącego na niej obowiązku spłaty zadłużenia wobec powoda.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 471 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.190,39 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP jednakże nie więcej niż w wysokości dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych od kwoty 7.719,80 zł od dnia 22 grudnia 2015r. do dnia 2 czerwca 2016r. oraz ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od kwoty 333,68 zł od dnia 22 grudnia 2015r. do dnia 2 czerwca 2016r. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, jak w punkcie II sentencji.

W punkcie III sentencji Sąd na mocy art. 320 kpc rozłożył zasądzoną należność na 41 rat miesięcznych - 40 w wysokości po 200 zł każda oraz 41 ratę w wysokości 190,39 zł oraz obejmującą odsetki umowne od kwoty 7.719,80 zł oraz odsetki ustawowe od kwoty 333,69 zł za okres wskazany w punkcie I wyroku, płatnych odpowiednio do ostatniego dnia każdego miesiąca poczynając od lipca 2016r. z zastrzeżeniem odsetek ustawowych w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przy czym stosownie do treści przepisu art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Mając zatem na uwadze trudną sytuację materialną pozwanej, która nie pracuje zawodowo, Sąd ocenił, że zachodzi szczególny wypadek z art. 102 kpc uzasadniający odstąpienie od obciążenia jej kosztami postępowania w sprawie. Poziom jej dochodów oraz partnera, z których musi rodzinę, w szczególności małoletnie dzieci, może nie pozwalać jej na zaspokojenie wszystkich usprawiedliwionych potrzeb. Z drugiej strony, powód znajduje się w obiektywnie korzystniejszej sytuacji, w szczególności kondycji finansowej. Nadto bez wątplenia jego pełnomocnik wykonuje na jego rzecz stałą obsługę prawną, nie wiążącą się z uiszczeniem opłat na jego rzecz przez powoda w każdej z powadzonych spraw z osobna. Tym samym, powód nie poniósł odrębnych kosztów zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie, podlegających konieczności zwrotu. Uiszczona zaś opłata od pozwu nie stanowi też znaczącej kwoty w sytuacji powoda. Mając na uwadze powyższe, sąd rozstrzygnął jak w punkcie IV wyroku, odstępując od obciążenia pozwanej kosztami postępowania w sprawie.

SSR Lucyna Knyba

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

3. (...)

K.,